

ligt misbrugt. Men naar jeg ser paa den Politik, Regeringen har gjort sig til Talsmand for, den Politik, som Reformpartiet, der støtter og bærer Regeringen, hylder, kan jeg egentlig ikke se, at der er noget synderlig radikalt i den. Og jeg kan saa godt forstaa, at Menigmand ude i Landet har svært ved at forstaa, hvordan det kan være, at der ikke kan komme nogen Forstaaelse mellem Regeringen og det forhandlende Venstre eller mellem Reformpartiet og det forhandlende Venstre, da de nærmest i hvert Tilfælde i Øjeblikket hylde den samme Politik.

Det undrer mig imidlertid ikke, at den højtærede Konseilspræsident tog Afstand fra os i Øjeblikket; jeg har, som sagt, ikke ventet noget andet, om end dog ikke i en saa skarp Form, men derimod havde jeg ikke ventet, at Konseilspræsidenten vilde tage Afstand fra os med den Motivering, han gav. Thi Motiveringen var jo den, at et æret Medlem af vor Valggruppe, det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) har brugt en Udtalelse, som i høj Grad har stødt og saaret Konseilspræsidenten. (Afbrydelse af *Ingvard Jensen*) . . . Min Sidemand siger: „Os andre ogsaa“. Ja, lad gaa, men jeg vil dertil sige, man plejer dog ikke som forstandige Mænd at forandre Politik, fordi der er et eller andet Udtryk, som saarer en. Det viser ikke nogen stor Overlegenhed, naar man mener, at en enkelt Ytring, som tilmed i høj Grad er misforstaaet, skal være bestemmende for, hvorledes man skal stille sig overfor de forskellige Grupper. Det er, synes mig, for langt nede at benytte den Slags Ting for at bestemme sin politiske Taktik. Den højtærede Minister har efter min Mening givet det Udtryk, han sigtede til, en Udstrækning, som slet ikke passer med det, der er sagt. Jeg er ikke sat til hverken at forsvare eller forklare det nævnte ærede Medlems Ytringer. Det er han Mand for selv at gøre. Men jeg maa have Lov til at sige, hvilken Opfattelse jeg havde af det omtalte Udtryk, da jeg hørte det af Taleren og senere har læst Talen Ord til andet i Rigsdagstidende. Den højtærede Konseilspræsident siger, at han vil ikke have Samarbejde med et Parti, der siger: Vi ville samarbejde med jer, men vi kalde eders Politik for „tvetydig“. Men noget saadant er jo ikke sagt, det er ikke rigtigt citeret. Det ærede Medlem udtalte jo det modsatte. Han sagde, det staaar i Rigsdagstidende Sp. 116 . . . (Afbrydelse af *Anders Nielsen*) . . . ja, hvis det ærede

Medlem for Løvel vil være stille et Øjeblik, skal jeg forklare ham Meningen, men det vil være længere med det ærede Medlems Afbrydelser . . . „Med Hensyn til Regeringens almindelige politiske Stilling, da ere vi ikke i Stand til at se, at det, der foreligger i Regeringens Handlinger og Udtalelser, er af den Beskaffenhed, at det skulde være i Stand til at tilintetgøre det Maal af Tillid, som tidligere fra vor Side er ydet Regeringen“. (*Anders Nielsen: Ja, det Maal*). Ja, jeg ved ikke, hvilken Skæppe det ærede Medlem maaler med. Men Kendsgerningen foreligger, og Kendsgerningen er den, at vi loyalt have støttet baade det første og det andet Venstreministerium. Vi have meget tillidsfuldt fulgt baade dette og det forrige Ministerium. Vi have intet Ansvar, fordi det første Venstreministerium faldt, det skulde det ærede Medlem fra Løvel snarere have passet paa, da han staaar i Spidsen for det Parti, hvoraf Regeringen var udgaaet. Men han viste ikke — for at bruge det ærede Medlems Udtryk — det første Ministerium det Maal af Tillid, som var nødvendigt for at bevare det. Men vi have meget tillidsfuldt hidtil fulgt ogsaa det nuværende Ministerium og kun paa ganske enkelte Punkter tilladt os at have en afvigende Mening. Her siger jeg til Spørgsmaalet om Anmærkningen paa Finansloven (Afbrydelse af *Martin Madsen*). Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (*M. Madsen*) siger, at det skulde vi ikke have gjort. Ja, hvorfor skulde vi nu ikke det? Forholdet har jo hidtil været saaledes, at Reformpartiet med Ministeriet bag Kulisserne bestemmer, hvad de ønske, og derefter lægge de Sagerne paa Bordet for os og sige: Vær saa god, have I Lyst til at tage for jer af Retterne, som vi servere dem, skulle vi selvfølgelig ikke have noget imod det. Men tillade vi os at have en fra dem afvigende Mening, uagtet de aldrig have værdiget os saa meget som at forhandle med os om, hvad der skal serveres, saa er det ude med os; saa skulle vi faa Titel af Rebeller, og hvilke andre smukke Titler man nu tror at kunne hænge paa os. Nej, mine Herrer, saaledes kan man dog heller ikke behandle sine Kolleger her i Tinget, der maa være Ret og Rimelighed til alle Sider. Naar de Herrer ønske Samarbejde med os, er det rimeligt, at vi ogsaa have nogen Medbestemmelsesret angaaende de Sager, der skulle forhandles, og som vi med dem skulle bære Ansvaret for. Men for at komme tilbage til det Udtryk, som